

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **A. V.**
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2019, č. j. KUZZL-17474/2019, sp. zn. KUSP-17474/2019/DOP/Od

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 15. 1. 2019, č. j. MUUH-DSA/4601/219/KunJ, sp. zn. Spis/14083/2018, tak, že reformuloval jeho výrok o zamítnutí námitek žalobkyně

a potvrzení záznamů bodů v její evidenční kartě řidiče dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně včas žalobu. V prvé řadě namítla, že žalovaný nerespektoval uplatněné odvolací důvody a ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalobkyně k odvolání přiložila rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, coby odvolacího orgánu v typově shodné věci. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že běžnou praxí odvolacího orgánu je i posuzování jednotlivých podkladů – rozhodnutí v blokových řízeních – z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí a následně je označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů. Ustálenost stylu práce tohoto odvolacího orgánu vyplývá např. i z jeho rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014. Způsobilostí jednotlivých podkladů se správní orgán zabývá na základě odvolání, v němž odvolatel požaduje provedení takového posouzení a na možnou nezpůsobilost podkladů pro rozhodnutí upozorňuje. Obdobný postup vyplývá i z rozhodnutí Městského úřadu Písek (tedy správního orgánu prvního stupně) ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3. Dle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Krajských úřadů je coby odvolacích orgánů pouze třináct, proto by při rozhodování shodných věcí měla ustálená či alespoň obdobná praxe měla existovat i mezi nimi. V českém právním řádu neplatí zvykové či precedenční právo, zásada legitimního očekávání je však *de facto* zavádí. Rozhoduje-li správní orgán určitým způsobem, je v rozporu s rovností účastníků před zákonem, pokud tentýž správní orgán v jiné místní působnosti rozhoduje a postupuje zcela odlišně.
3. Žalobkyně dále konstatovala, že v odvolání napadala jednotlivé podklady pro jejich nezpůsobilost pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný k tomu uvedl, že tyto podklady posuzovat nemůže. Jedinými důkazy jsou podle něj oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Takové oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, jehož se týká, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Blokové řízení je velmi specifické, toto konstatování však nemůže omluvit nedostatky, které z hlediska zákonných požadavků nese rozhodnutí v něm vydané. V této souvislosti žalobkyně odkázala jak na rozhodnutí v blokových řízeních, jež dle rozsudku Nejvyššího správního soudu nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, tak na rozhodnutí vydané v blokovém řízení, které zákonné požadavky naplnilo. Z toho je zřejmé, že i v blokovém řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se zákonem tak, aby bylo zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo dojít k jeho spáchání, dle jakého ustanovení zákona byl kvalifikován, a jaká zákonná povinnost byla porušena. Z rozhodnutí by též měly být patrné údaje o osobě přestupce. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a se správností rozhodnutí, je naprosto nesprávný. Za správnost rozhodnutí správního orgánu nemůže odpovídat přestupce. Současně po přestupci není možné

vyžadovat takovou znalost práva, aby mohl posoudit správnost rozhodnutí a upozornit na případnou nesprávnost.

4. Žalobkyně dále poukázala na některé typy nezpůsobilých podkladových rozhodnutí. Z rozhodnutí by mělo být v první řadě patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tak je nedostatečným popis „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. V situaci porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem pak nepostačuje popis přestupku ve formátu „*telefonování za jízdy aj.*“ Z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a jako řidič motorového vozidla, a tedy že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free. Co se týče popisu místa spáchání přestupku, mělo by na jeho základě být možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci, neboť v takovém případě by měl být přestupce trestán podle zákona o přestupcích a nikoli podle zákona o silničním provozu. Údaje v rozhodnutí by též měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby byly zřejmé okolnosti daného přestupku a aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno.
5. U některých pokutových bloků, které byly v daném případě podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, a to konkrétně u bloků ze dne 26. 4. 2018 a 31. 10. 2018, žalobkyně shodně brojila proti nepřesnému zjištění osoby přestupce, kdy údaje jsou částečně nečitelné a zároveň všechny požadované údaje nejsou přesně vypsány, např. rodné číslo a datum narození; dostačující není ani ověření totožnosti (kolonky 1-4). Pokud jde o kolonku 5, není přesně zjištěna doba spáchání přestupku, chybí jednoznačné stanovení místa spáchání přestupku, kdy název obce či ulice je uveden v nesrozumitelné zkratce, z popisu skutku nevyplývá jednoznačná skutková podstata popsání jednání, ani její propojení s povinností stanovenou zákonem. Vadná je též právní kvalifikace této povinnosti, zapsaná ve zkratkovitém zápisu, z něhož není zjevné, o jakou normu či její část se jedná (chybí bod či písmeno § 7, resp. § 18 zákona o silničním provozu). V kolonce 6 je uvedena toliko zkratkovitá právní kvalifikace přestupkového jednání, jednoznačně je pak vždy označen pouze paragraf. Nelze tak posoudit ani oprávněnost uložené sankce. Údaje v této kolonce jsou navíc uvedeny vágně, neodborně a částečně nečitelně, tedy formálně nesprávně. V kolonce 7 pak není přesně označeno, zda se jednalo o zavinění nedbalostní či úmyslné. Zcela zřetelná není ani výše uložené sankce (kolonka 8), není tak možno ověřit, zda spolu korespondují výše sankce vyjádřené čísly a slovy. V kolonkách 9-11 pak není přesně určeno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno, není též zřejmé, zda jsou uvedeny veškeré údaje o oprávněné osobě, včetně jejího podpisu. Přezkoumatelnost rozhodnutí znemožňuje způsob zápisu data vyhotovení rozhodnutí a jeho převzetí účastníkem řízení. Není zřetelný ani podpis účastníka řízení, jímž měl být dán souhlas účastníka s projednáním přestupku v blokovém řízení.
6. Předmětné pokutové bloky tedy nebyly pro záznam bodů způsobilé, neboť přestupky v nich nejsou vymezeny jako konkrétní a individualizovaná jednání. Tento nedostatek přitom nelze zhojit ani přípustností strohých a zkratkovitých formulací. Bez důvodných pochybností tak není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla v blokovém řízení uložena pokuta.
7. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 5. 2019 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

9. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí městského úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
10. Soud považuje za nezbytné, aby v prvé řadě nastínil závěry plynoucí ohledně problematiky bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem (§ 123a a násl. zákona o silničním provozu) z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (jeho rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
11. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).
12. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.
13. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, pak Nejvyšší správní soud tyto úvahy upřesnil ve vztahu k údajům uvedeným v oznámení policie o přestupku tak, že ne každé zpochybnění údajů zakládá povinnost správního orgánu, aby si vyžádal další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je totiž třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Jinak řečeno, správní orgán musí obstarat další podklady prokazující skutečnosti uvedené v oznámení jen tehdy, pokud řidič v námitkovém řízení konkrétně zpochybní oznámení policie o uložení pokuty

v blokovém řízení, tedy uveďte, proč je toto oznámení vadné či neúplné, nebo že a v čem se odchyluje od údajů uvedených v pokutovém bloku (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 As 245/2016-44).

14. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, plyne, že pokutový blok (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) není způsobitelným podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. *„Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...]. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“* Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„[ř]ízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.“*
15. K uvedenému lze dodat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, č. 2838/2013 Sb. NSS, je v zásadě jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení obnova řízení; i ta ovšem přichází u takového přestupku v úvahu jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení. K uvedenému nutno jen podotknout, že kasační soud logicky nemohl brát v úvahu § 101 posléze přijatého zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
16. Na základě tohoto závěru Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.
17. Již tento samotný souhrn judikatury dává ve spojení s konkrétními okolnostmi nyní souzené věci odpovědi na řadu tvrzení vznesených v žalobě.
18. Není zejména pravdou, že by městský úřad vycházel pouze z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Jak vyplynulo ze správního spisu, na oznámení městského úřadu o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze dne 5. 11. 2018 zareagovala žalobkyně tím, že podala námitky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Námitky směřovaly proti všem záznamům bodů; současně žalobkyně požádala, aby byly do spisu doplněny způsobitelné podklady – příslušná rozhodnutí správních orgánů. Městský úřad shromáždil svoje vlastní rozhodnutí ze dne 26. 7. 2016 a příkaz Městského úřadu ve Veselí nad Moravou ze dne 15. 5. 2018, v obou případech včetně souvisejících rozhodnutí o upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti. K jednotlivým oznámením o uložení pokuty pak od policie vyžádal a posléze též obdržel stejnopisy příslušných pokutových bloků. Následně městský úřad zaslal žalobkyni *Výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí* ze dne 11. 12. 2018, na což žalobkyně reagovala podáním ze dne 27. 12. 2018. Posléze pak městský úřad rozhodnutím ze dne 15. 1. 2019 námitky žalobkyně zamítl a potvrdil konkrétně označené záznamy bodů. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně dne 12. 2. 2019 podala blanketní odvolání, jež k výzvě

městského úřadu doplnila podáním ze dne 26. 3. 2019. Toto odvolání žalovaný zamítl nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019.

19. K uvedenému shrnutí nutno zdůraznit, že žalobkyně dosáhla 12 bodů na základě svých přestupkových jednání, o nichž byla vydána čtyři „rozhodnutí“. Pouze ve dvou případech se však jednalo o *příkaz na místě* (kdy byl vydán příkazový blok). V dalších věcech bylo vydáno *rozhodnutí* (městského úřadu ze dne 26. 7. 2016, č. j. MUUH-DSA/26118/2016/GreV, sp. zn. Spis/5375/2016/4, ve spojení s rozhodnutím městského úřadu ze dne 27. 1. 2017, č. j. MUUH-DSA/7263/2017/GreV, sp. zn. Spis/5375/2016/5, o upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti), a *příkaz* (Městského úřadu Veselí nad Moravou, ze dne 15. 5. 2018, č. j. MVNM/15812/2018, sp. zn. S-MVNM/13911/2018 SŽÚ, ve spojení s rozhodnutím téhož úřadu ze dne 3. 9. 2018, č. j. MVNM/27665/2018, sp. zn. S-MVNM/27660/2018 SŽÚ, o upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti). V námitkovém řízení (viz zejména podání ze dne 27. 12. 2018), v odvolacím řízení (viz doplnění odvolání ze dne 26. 3. 2019), jakož i v žalobě přitom žalobkyně poukazovala na konkrétní vady toliko ve vztahu k „pokutovým blokům“. V tomto rozsahu se tedy soud dále zabýval zejména pokutovými bloky.
20. Zde je nutno v první řadě konstatovat, že shromážděné podklady městský úřad vzájemně porovnal z hlediska jejich formy i obsahu a svoje zjištění vtělil do odůvodnění rozhodnutí. Tento postup soud zhodnotil jako souladný se zákonem. Posléze uplatněným odvolacím námitkám pak odpovídá velmi podrobné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, který uzavřel, že všechny zkoumané pokutové bloky (ale i rozhodnutí a příkaz) obsahují veškeré zákonem požadované náležitosti včetně řádně vyplněných popisů jednání. Žalovaný se zabýval všemi odvolacími důvody.
21. Za této situace nelze žalovanému vytýkat nerespektování odvolacích důvodů. Správní orgány též nemohly ignorovat „předložené důkazní prostředky spočívající v rozhodnutích jiných správních orgánů v typově obdobných záležitostech“, neboť žalobkyně žádné takové důkazní prostředky ve správním řízení nedoložila. Na rozhodovací činnost Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Krajského úřadu Jihočeského kraje toliko obecně poukázala v podání ze dne 27. 12. 2018 a v doplnění odvolání ze dne 26. 3. 2019. Na námitky vedené tímto směrem pak žalovaný výslovně reagoval ve druhém odstavci na straně 8 svého rozhodnutí.
22. Jestliže pak taková „typově obdobná“ rozhodnutí jiných správních orgánů z let 2014 a 2015 žalobkyně doložila a poukazovala na ně v řízení před soudem, nutno uvést, že tímto způsobem v zásadě nemohla prokázat, že by žalovaný rozhodl v její věci v rozporu s ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činností orgánů veřejné správy, a to jak vzhledem k datu vydání těchto rozhodnutí, pravděpodobným drobným skutkovým odlišnostem, ale zejména kvůli řádově odlišnému počtu rozhodnutí každoročně vydávaných správními orgány v dané agendě. Žalobkyní odkazované jednotky rozhodnutí jiných správních orgánů tak neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by žalobkyni zakládala legitimní očekávání ve vztahu k nyní projednávanému případu. Teoreticky by tato rozhodnutí mohla prokazovat nanejvýš to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady, popř. orgány prvního stupně, nejednotnost, kterou je vhodné odstranit (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 7 As 87/2017-39). K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva jsou přitom povolány správní soudy a mezi nimi především

Nejvyšší správní soud. Z jeho judikatury zdejší soud vycházel (viz shrnutí výše). V řízení o žalobě tudíž nevznikla potřeba blíže se zabývat rozhodnutími jiných správních orgánů doloženými žalobkyní. Z tohoto důvodu jimi tedy soud nedokazoval.

23. Navíc, dle žalobkyně mělo z předložených rozhodnutí jiných orgánů toliko vyplývat, že běžnou praxí odvolacího orgánu je i posuzování jednotlivých podkladů (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Tak přitom městský úřad i žalovaný v nyní projednávané věci postupovali. Oba správní orgány se zcela v souladu s citovanou judikaturou zabývaly na základě námitek žalobkyně způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty pro záznam bodů do registru řidičů (nikoli však již jejich správností). Není tedy pravdivé žalobní tvrzení, že tak nečinily, čímž měly postupovat v rozporu s ustálenou praxí jiných správních orgánů a porušit tak zásadu legitimního očekávání.
24. Soud dále ověřil, že všechna žalobkyní namítaná oznámení policie o uložení pokuty odpovídají předloženým pokutovým blokům. Tato rozhodnutí vydaná v příkazních řízeních na místě pak obsahují všechny zákonem požadované náležitosti (srov. § 92 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb.) a jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Oba bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich přesně identifikována (jménem, příjmením, datem narození s dodatkem z rodného čísla, adresou trvalého pobytu; totožnost ověřena řidičským, popř. i občanským průkazem), spáchaná přestupková jednání jsou popsána stručným, avšak zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností (přesným označením místa spáchání přestupku, času jeho spáchání s přesností na minuty), tak odkazem na související konkrétní ustanovení zákona. Na obou blocích je škrtnutím nehodící se varianty vyznačena forma zavinění, zcela jasná je též výše sankce vyjádřená shodně čísly i slovy. Nezpochybnitelným způsobem je vyznačeno též datum a místo vydání rozhodnutí, jakož i datum jeho převzetí žalobkyní. Zřetelně a dostatečně je vždy označena (služebním číslem, popř. i hodností a příjmením) a podepsána i oprávněná úřední osoba. Oba bloky jsou podepsány žalobkyní.
25. I v žalobě žalobkyně v první řadě na jí uváděných a dokladovaných příkladech spíše znázorňovala, jaká by měla či neměla být zákonná praxe. Zároveň ovšem připojila i konkrétní výtky vůči dvěma rozhodujícím blokům ze dne 26. 4. 2018 a 31. 10. 2018, jež byly podkladem nyní napadených rozhodnutí správních orgánů.
26. Jak uvedeno již výše, ze správního spisu vyplynulo, že městský úřad si po vznesení námitek žalobkyně vyžádal kopie příslušných pokutových bloků. Dle pokutového bloku č. **B 1287407**, týkajícího se jednání žalobkyně dne 26. 4. 2018, byla pokuta ve výši 500 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c 1f1 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce 5. „Popis skutku – čas, místo, způsob spáchání“ je uvedeno: „dne 26. 4. 2018 v 16:55 hod., Slušovice u MěÚ Slušovice, porušení ust. dle § 7/1c z. č. 361/2000 Sb. – manipulace s hovorovým zařízením během jízdy ve vozidle RZ: X“.
27. Z tohoto bloku je zřejmé, že správní orgán použil zcela dostačující, přesné a zákonu plně odpovídající formulace skutku včetně odkazu na zákonná ustanovení. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že zákaz *držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení* žalobkyně porušila za jízdy. Skutečnost, že se žalobkyně daného jednání dopustila jako řidička za jízdy je přitom jasně patrná již ze samotného odkazu na § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť uvedené ustanovení

ukládá daný pouze řidiči a toliko za jízdy. Možno též dodat, že žalobkyně ani v žalobě netvrdila, že by tomu bylo fakticky jinak, brojila pouze proti formulaci užitě v daném bloku.

28. Dle pokutového bloku č. **B 1315226**, týkajícího se jednání žalobkyně dne 31. 10. 2018, byla pokuta ve výši 500 Kč uložena za přešůpek dle „§ 125c/1f4) zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce 5. „Popis skutku – čas, místo, způsob spáchání“ je uvedeno: „31. 10. 2018 v 8:51 hod., v Polešovice u č. p. 48, II/427. § 18/4 z. č. 361/2000 Sb. Rychlost v obci 50/67/64. RZ: X“.
29. V tomto případě byla žalobkyně postižena za překročení nejvyšší povolené rychlosti. Skutek žalobkyně je popsán dostatečně konkrétně, a to navíc podrobnějším způsobem, který jako souladný se zákonem shledal i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. Popis skutku obsahuje všechny okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přešůpku – je uveden údaj značící možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj ukazující rychlost naměřenou žalobkyni, i údaj značící rychlost naměřenou žalobkyni při zohlednění odchylky měřícího zařízení.
30. Celkově je nutno zopakovat, že takové popisy skutků jsou v blokovém řízení zcela postačující. Jsou sice stručné, ale výstižné a jednoznačně popisují okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přešůpků, a to plně v souladu se zněním zákonem stanovených skutkových podstat.
31. K oběma specifikovaným případům je pak možno k námitkám žalobkyně též konstatovat, že dostatečným a jednoznačným způsobem, a to zejména s ohledem na povahu předmětných přešůpků, jsou v dotčených blocích specifikována i místa jejich spáchání. V obou případech je přitom tato specifikace konkrétnější (např. odkazem na číslo popisné či názvem v obci jedinečné budovy), než žalobkyně tvrdila v žalobě, název obce není ani v jednom případě zkomolen. Oba bloky též obsahují zcela srozumitelné a pochopitelné vymezení použité právní kvalifikace. Lpění žalobkyně na tzv. „správné právní kvalifikaci“ lze považovat za výraz přehnaného právního formalizmu. Není přitom pravdou, že by se správní orgány zastavily u označení pouhého paragrafu, ale vždy řádně označily též příslušný odstavec, písmeno i bod daného ustanovení. Z žádného bloku též nevystává apriorní pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž ten který blok vydal, či o veřejné přístupnosti míst, na nichž došlo ke spáchání přešůpků, i v těchto ohledech jsou úvahy žalobkyně zcela formalistní a ryze spekulativní. Ostatně žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány, ani v řízení před soudem plausibilně netvrdila, že by se toho kterého jednání nedopustila. Brojila vždy toliko do formálních náležitostí podkladových rozhodnutí.
32. Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětných pokutových bloků (i dalších dvou žalobkyní blíže nerozporovaných rozhodnutí) k záznamu bodů do karty řidiče žalobkyně. Správní orgány postupovaly přesně v limitech své přezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy řízení se též dostatečným a přezkoumatelným způsobem věnovaly námitkám žalobkyně.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
35. K věci nutno ještě dodat, že žalobkyně v rámci žaloby navrhla, aby jí soud přiznal odkladný účinek. Soud neshledal tento návrh opodstatněným. Důvody v něm uvedené však shledal relevantními pro případné přednostní projednání věci *ad hoc* dle § 56 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s. Vzhledem k tomu soud rozhodl přímo o věci samé a návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě se již dále nezabýval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. června 2019

JUDr. Zuzana Bystrická, v.r.
předsedkyně senátu